U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **I. D. I.**, zastoupeného Mgr. Lukášem Hegnerem, advokátem se sídlem Jiráskovo nám. 816/4, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2010, č. j. OAM-87/LE-LE05-LE18-2010, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2011, č. j. 60 Az 8/2010 – 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 2. 8. 2010, č. j. OAM-87/LE-LE05-LE18-2010, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Žalovaný tímto rozhodnutím neudělil žalobci k jeho žádosti mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud dospěl k závěru, že pokud se ve shromážděných materiálech o zemi původu nevyskytují zprávy o náboženských střetech ve městě Jos v lednu 2009, o nichž žalobce hovořil ve správním řízení, ale jsou zde popsány střety mezi muslimy a křesťany v tomto městě z jiného období, neznamená to, že k těmto střetům v lednu 2009 nedošlo. K závěru správního orgánu, že k ohrožení žalobce dochází pouze ze strany soukromých osob a nikoli ze strany státních organizací či státní mocí podporovaných skupin, krajský soud uvedl, že shromážděné informace tuto skutečnost potvrzují i vyvrací, přičemž žalovaný nevysvětlil, proč informace určitého druhu preferoval a jiné opomenul. Krajský soud se dále neztotožnil s názorem žalovaného, že v Lagosu nedochází k náboženským incidentům. Situaci ve velkých městech nelze ztotožňovat se situací v příslušné části země. Podle krajského soudu správní orgán pečlivě nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a neuvedl úvahy, jimiž se řídil při posouzení podkladů pro vydání rozhodnutí. Správní orgán je povinen ve svém rozhodnutí sdělit, o které konkrétní podklady své zjištění opírá a

proč některý poznatek akceptoval a jiný odmítl. Krajský soud dále hodnotil označení žalobce za zcela běžného člena církve bez jakékoli funkce za neadekvátní.

Žalovaný napadl rozsudek Krajského soudu v Plzni včas podanou kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Uvedl, že ve svém rozhodnutí respektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž povinnost tvrzení vázne v řízení o udělení mezinárodní ochrany na žadateli a správní orgán je tvrzeními žadatele vázán. Správní orgán shromáždil dostatečné množství věrohodných a aktuálních informací o zemi původu žadatele, které jednoznačně potvrdily skutečnost, že nigerijská vláda poskytuje ochranu osobám majícím problémy se spoluobčany vyznávajícími jiné náboženství. Státní orgány Nigérie zasahují v případě náboženských střetů, řeší situaci, snaží se ji uklidňovat a nepokoje striktně odsuzují. Nelze tedy uzavřít, že by stát odmítal či nebyl schopen poskytnout vnitrostátní ochranu svým občanům. Tvrzení žalobce o náboženských střetech ve městě Jos v lednu roku 2009 nepotvrdila ani jedna ze zpráv, ani sám žalobce je nebyl schopen podložit věrohodným důkazem. Stěžovatel proto dospěl k odůvodněnému závěru o nevěrohodnosti tohoto žalobcova zásadního tvrzení. Krajský soud se se svým závěrem, že ze shromážděných podkladů nelze dovodit, že k náboženským střetům v lednu 2009 ve městě Jos nedošlo, dostal do rozporu s povinností vycházet ze skutečně zjištěného stavu věci, obsah spisu nahradil vlastním hodnotícím úsudkem. Stejně tak je výklad o situaci v Lagosu, kterou podle krajského soudu nelze ztotožňovat s jeho okolím, opřen pouze o domněnky soudu. Stěžovatel dále namítl, že ve svém rozhodnutí specifikoval všechny informace, z nichž ve svém rozhodnutí vycházel. Závěr soudu o údajném rozporu a selekci informací považuje stěžovatel za neodůvodněný. Co se týče posouzení žalobce jako běžného člena církve, jestliže pomáhal v kostele a svému otci stařešinovi a jen nedostatek peněz zabránil jeho úmyslu stát se náboženským učitelem, stěžovatel namítl, že vycházel z tvrzení žalobce a byl jimi vázán. Žalobce v průběhu správního řízení nezmínil, že by měl nějakou funkci ve své náboženské obci, jen sděloval, že šířil víru a chtěl se stát náboženským učitelem. Stěžovatel má za to, že vycházel z objektivně zjištěného stavu věci, o němž nebyly žádné pochybnosti, neboť tvrzení žadatele byla vyvrácena konfrontací s informacemi o zemi původu. Kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť se jedná o pochybení krajského soudu, které by mohlo mít zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud nerespektoval § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť nevycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a není vyloučeno, že k tomuto nebude docházet i v budoucnu. Krajský soud taktéž hrubě pochybil při výkladu práva a nevycházel z obsahu spisu, neboť zjištěný skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nahradil svými subjektivními a nepodloženými názory a dostal se tak do rozporu se zákonem. Stěžovatel se proto domnívá, že kasační stížnost splňuje kritéria přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů

stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvody přijatelnosti uplatněné stěžovatelem v podané kasační stížnosti nesplňují výše uvedená kritéria. Výkladem ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., které zakládá povinnost správního soudu vycházet při přezkumu správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, se Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře dostatečně zabýval, zmínit lze např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 - 59. Rovněž problematika volného hodnocení důkazů krajským soudem a utváření závěru o skutkovém stavu již byla podrobně řešena v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, odkázat lze např. na rozsudek ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že k otázce zjišťování skutkového stavu relevantního pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již vyjádřil např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2006, č. j. 4 Azs 264/2005 - 68, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, www.nssoud.cz, kde dospěl k závěru, že: „*Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.*“ (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, dostupný na www.nssoud.cz). Rozložením důkazního břemene ve věcech mezinárodní ochrany se pak Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS., kde mj. konstatoval, že pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy, a současně je byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, správní orgán nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Pokud pak tvrzení žadatele splňuje podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, je žalovaný povinen z něho vycházet.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodů tvrzených stěžovatelem, ani z úřední povinnosti pak nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů

a rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. listopadu 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu